

„Štěstí je mozaika složená
z nepatrných malých radostí.“

Erich Maria Remarque

Obsah

Poděkování SeniorCentru Skuteč	2
Co nás čeká?	3
Čarodějnice v SeniorCentru Skuteč	5
Z našich aktivit	6
Úspěšné tradiční české obchodní značky	11
Příběhy věcí	13
Hvězdy stříbrného plátna	16
Z vnitřních pravidel SeniorCentra Skuteč	20
Cvičení paměti	22

Poděkování SeniorCentru Skuteč

Děkujeme vedení, personálu a hlavně sestřičkám a pečovatelkám SeniorCentra ve Skutči, za obětavou práci o pana Antonína Medka.

S vděčností rodina Petříkova a Lukešova

Co nás čeká?

12. 6. 2019 od 14 hodin letní slavnosti v pergolách

11. 9. 2019 od 14 hodin posezení s Ševcovankou v pergolách

Dle přízně počasí a zájmu klientů výlety po okolí (letáčky s nabídkou budou včas vyvěšeny).

Každý sudý pátek vyjíždíme na nákupní výlet (pokud máte zájem, přihlaste se u aktivizačních pracovníků).

Každý lichý čtvrtek nás navštěvují psí přátelé z canis-terapeutického sdružení Kamarád.

SENIOR
CENTRUM

VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

LETNÍ SLAVNOSTI

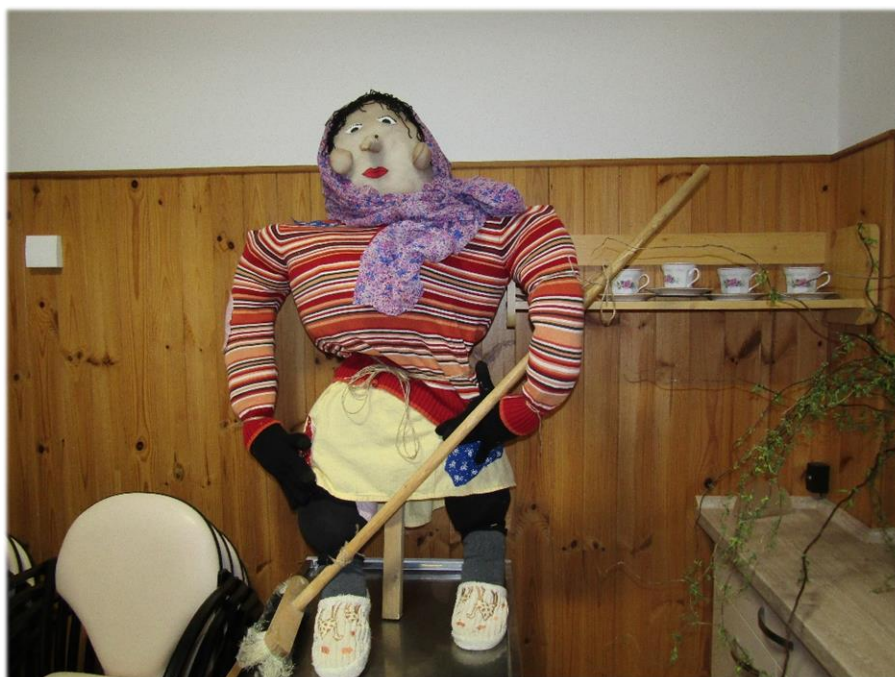
VE STŘEDU 12. 6. 2019 OD 14 HODIN
V PERGOLÁCH SENIORCENTRA SKUTEČ

VYSTOUPÍ PĚVECKÝ SBOR RADOST
K POSLECHU ZAHRAJE MRÁKOTÍNKA

Čarodějnice v SeniorCentru Skuteč

Letošní teplé a slunečné dubnové počasí se v závěru měsíce změnilo na deštivé, větrné a chladné. Filipojakubskou noc tak naše čarodějnice opět přečkala bez úhony. Posezení, muziku, klobásky a něco dobrého k tomu jsme si ale užít nenechali a vše jsme si užili v teple a útulném prostředí našich společenských místností.

Z našich aktivit

1. 3. 2019 škola kreslení s ilustrátorem Adolfem Dudkem

1. 3. 2019 škola kreslení s ilustrátorem Adolfem Dudkem

4. 3. 2019 masopust PE

5. 3. 2019 masopust DD

20. 3. 2019 příprava velikonoční výstavy

20. 3. 2019 příprava velikonoční výstavy

25. 3. 2019 MŠ Osady Ležáků - Jak pejsek a kočička pekli dort pro děti

12. 4. 2019 velikonoční výstava

16. 4. 2019 velikonoční tvoření s dětmi z MŠ Pokřikov

21. 5. 2019 Májové koulení v Heřmanově Městci

Úspěšné tradiční české obchodní značky

Kofola

je sycený nealkoholický nápoj kolového typu, který vznikl v roce 1959 v Československu jako alternativa k tehdy nedostupným konkurenčním nápojům Coca-Cola nebo Pepsi. Nápoj vyrábí česká společnost Kofola a.s.

Kofola vznikla v rámci státní úlohy na využití přebytečného kofeinu při pražení kávy. Byla vyvinuta v Opavě v roce 1959. Doc. RNDr. PhMr. Zdeněk Blažek, CSc., byl pověřen vyvinout nápoj kolového typu. Základ tohoto nápoje měl být postaven na tuzemských surovinách a složený z přírodních látek. Namíchal originální vícesložkový sirup, který se později stal základem pro nový nápoj. Sladkokyselý sirup se pod názvem Kofo vyráběl ve farmaceutickém podniku Galena n.p. Opava-Komárov, kde jej s kolektivem technologicky do výroby převedl čerstvý absolvent farmacie Jaroslav Knap, s nímž se Blažek seznámil na 1. československém sjezdu lékárníků. Sirup Kofo se stal hlavní přísadou nealkoholického nápoje Kofola, představeného v roce 1960. Od roku 1960 je Kofola prodávána.

Během 70. let se Kofola v komunistickém Československu stala velmi oblíbenou, protože nahradila nedostupné západní kolové nápoje, jako je Coca-Cola nebo Pepsi. Po pádu komunistického

režimu v roce 1989 soupeřila se zahraničními značkami, které vstoupily na nově vzniklý atraktivní trh. Poté nastalo období úpadku a soudních sporů o ochrannou známku. Mnoho firem produkovalo své vlastní „kofoly“, ačkoli neměly s původní nic společného a jen použily zavedenou značku. Nakonec se stala jediným výrobcem a distributorem Kofoly v České

a Slovenské republice firma Santa nápoje, sídlící v Krnově, vlastněná řeckou rodinou Samarasových.

V roce 2002 postavila společnost novou továrnu v Rajecké Lesné na Slovensku, kde stáčí pramenitou vodu Rajec. V roce 2003 se firma přejmenovala na Kofola, a. s.

Kromě Kofoly též vyrábí další nealkoholické nápoje (Top Topic, Jupí, Jupík, Chito, Rajec, v licenci RC Colu, Capri Sonne), které vyváží do Polska a Maďarska. V těchto státech je úspěšný především Jupí a Jupík. Společnost vlastní také závod v polském Kutně, kde se vyrábí především džusy Jupí a je to jedna z největších českých investic v Polsku.

V roce 2002 spustil výrobce mediální kampaň, zaměřenou na mladé a moderní publikum, která je založená na sloganu „Když ji miluješ, není co řešit“. Do roku 2000 zobrazovalo logo Kofoly kávové zrno. Nyní připomíná lístek lékořice.

Firma je jedním z nejvýznamnějších výrobců nápojů ve střední Evropě. Působí nejen na českém a slovenském, ale i na maďarském a polském trhu.

Základem Kofoly je sirup Kofo. Sirup se mísí vždy na celou sezónu, proto může mít Kofola meziročně jemné odchylky v chuti podle charakteru sezónního počasí a dozrávání ovoce. Sirup se skládá ze 14 bylinných a ovocných látek (jako jsou výtažky z jablek, třešní a rybízu, nebo rostlinného aroma), cukru a karamelu.

V květnu 2015 uvedla firma novou reklamní kampaň se šišlajícím psem Tunou. Reklamy měly být původně natočené s živým zvířetem, ale jelikož se nenašel vhodný pes, rozhodla se firma použít místo psa animaci.

(<https://cs.wikipedia.org/wiki/Kofola>)

Příběhy věcí

bazén – Barrandov

Elegantní silueta skokanské věže plaveckého bazénu pod Barrandovskými terasami se stala jedním ze symbolů života v meziválečném Československu. Přitahovala pozornost avantgardních fotografů a objevila se v řadě tiskovin třicátých let. Zhmotňovala ideál víry v lepší budoucnost a vyjadřovala moderní životní styl, který vycházel z hodnot demokratické společnosti a racionálních hledisek kvality života, podpořených nejnovějšími vědeckými poznatky. Nároky na bydlení v blízkosti přírody, důraz na sociální funkce společenského života a smysluplné využití volného času sportem reálně ovlivnily urbanistické rozvržení vznikajících obytných celků, podobu architektury jednotlivých staveb a jejich funkční určení.

Za smělým projektem zástavby oblasti Habrová, Barrandovské skály a přilehlého lomu stála ambiciózní vize stavebního inženýra Václava Marii Havla (otce pozdějšího prezidenta), pravděpodobně inspirovaná jeho cestou po Spojených státech z roku 1924. Příklad kalifornských zahradních měst mohl přispět k volbě lokality,

způsobu parcelace a solitérní vilové zástavbě. Předobraz plánovaného restauračního podniku na hraně Barrandovy skály mohl Havel najít v legendárním sanfranciském podniku Cliff House, restauraci s lázněmi umístěné na skalnatém

ostrohu s výhledem na Tichý oceán. Urbanistický koncept čtvrti vypracoval architekt Max Urban, jenž byl současně autorem restaurace Barrandovské terasy a některých vil.

Stavět se začalo v roce 1928. Již na podzim následujícího roku se otevřely terasy, podnik, který výrazně přesáhl význam lokálního centra a stal se vyhledávaným místem zábavy pražské společenské a umělecké elity. Restaurace s kapacitou tři tisíce návštěvníků vynikla impozantním výhledem, komfortem i vyhlášenou gastronomií a na jejím účelném interiéru se podílela architektka Hana Kučerová-Záveská s textilním designérem Antonínem Kybalem. V jižní části teras byl pak přistavěn Trilobit bar podle návrhu architekta Vladimíra Grégra. V roce 1929 se stihla realizovat první z vil zahajovací etapy. Pro individuální výstavbu se nabízelo 38 pozemků, na nichž v průběhu třicátých a na počátku čtyřicátých let vznikly vily, které navrhli významní architekti - vedle Urbana a Grégra to byli mimo jiné Jaroslav Fragner, Rudolf Stockar, Karel Caivas a další. Na podporu prodeje pozemků byla v letech 1931-1932 podle Grégrova návrhu postavena tzv. výstavní vila č. 1, která našla svého kupce až v roce 1938. Její cena byla 560 tisíc korun. Dům, jež za okupace obývala Adina Mandlová, kopíruje svým zaoblením přilehlou zatáčku Barrandovské ulice a je jedním z prvních výrazných příkladů posunu funkcionalismu k organickým tvarům. Většina ostatních vil měla blízko k funkcionalistickému tvarosloví, avšak zejména od druhé poloviny třicátých let převládla stylová pluralita, vycházející z akceptace rozličných přání zákazníků. Ti se rekrutovali z řad vyšší střední třídy - vysokých úředníků, lékařů, právníků a podnikatelů.

Punc výjimečnosti barrandovské čtvrti dodal moderní sportovní areál - bazén se skokanskou věží, brouzdalištěm a tribunami, obsluhovaný z restaurace výtahem, a směrem k Vltavě se nacházející desítka tenisových kurtů, sportovní hřiště, plovárna s písčnou pláží, klubovny na pontonech, loděnice s jachtami či půjčovna motocyklů Harley-Davidson. Betonový bazén, jehož výstavbu zajistil Český plavecký klub, se otevřel v roce 1930. Byl to první oficiální závodní padesátimetrový bazén v Československu a sloužil i veřejnosti. Jeho značnou nevýhodou bylo stinné umístění v prostoru lomu a přiváděná neupravená chladná vltavská voda.

Společenský věhlas Barrandova umocnil vznik filmových ateliérů, které jako majoritní akcionář filmové společnosti A-B nechal podle návrhu Maxe Urbana postavit bratr V. M. Havla Miloš. Ateliéry začaly fungovat v lednu 1933, patřily k nejmodernějším v Evropě a společenský život rozšířily o zástupce filmové branže a jejich publikum.

Až utopicky oslnivý příběh Barrandova začal mít trhliny již v první polovině třicátých let, kdy všechna sportoviště a rekreační místa směrem k Vltavě ustoupila stavbě Strakonické silnice.

Za protektorátu přešlo vlastnictví filmových ateliérů nuceně do rukou německé správy. Slavný bazén přestal posléze technicky vyhovovat a byl v padesátých letech uzavřen.

(zdroj: NOVÁKOVÁ, Petra, ed. *Příběhy věcí. 100 artefaktů za posledních 100 let.* Praha: Labyrint ve spolupráci s edicí Magnus Art, 2017, ISBN 978-80-87260-90-6)

Hvězdy stříbrného plátna

Adina Mandlová

(28. 1. 1910 Mladá Boleslav – 16. 6. 1991 Příbram)

Česká filmová a divadelní herečka, vlastním jménem Jarmila Anna Františka Marie Mandlová, v Německu známá pod pseudonymem Lil Adina.

Její život byl bouřlivý. Byla krásná, inteligentní, obdivovaná. Její jméno spolehlivě plnilo sály, byla sex-symbolem 30. let 20. století. Zároveň se však jednalo o nešťastnou a psychicky nevyrovnanou ženu. Po válce byla podezřívána z kolaborantských styků s Němci.

Pocházela z rodiny c. k. inspektora státních drah Jana Mandla, který po třech synech toužil po narození dívky. Již od dětství byla otcem hýčkána a podporována v uměleckých zájmech. Své zvláštní jméno dostala, protože podle jeho mínění měla předurčenou skvělou budoucnost. O její výchovu se staral výhradně otec, který ji velmi rozmazloval, všichni jí museli vykat, ale ona odpovídala tykáním. Od čtyř let hrála na klavír. V jejích osmi letech ale její otec zemřel, tím ztratila své dobré postavení a hra na klavír jí byla zakázána.

Po smrti otce se rodinné poměry velice zhoršily. Matka si našla několik strýčků, kteří rodinu podporovali. To však nestačilo, a tak rodina pořádala loupežné výpravy do zahrad a polí. Mandlovi také pronajímali pokoje své vily studentům. Když bylo Adině čtrnáct let, matka si našla nového přítele. V šestnácti Adinu poslali do pařížského dívčího penzionátu, kde se naučila vařit a zdokonalila svou francouzštinu a němčinu. Po dvou letech byla z penzionátu za špatné chování vyloučena. Následně se začala věnovat herectví.

Již v 16 letech si našla milence a chodila s ním po nočních barech. Ve francouzském penzionátu si našla dalšího, s nímž otěhotněla,

načež absolvovala potrat. Pak se stala milenkou režiséra filmu *Život je pes* Huga Haase. Po roce 1939 měla vztah s Fredem Scheinerem–Svítilem, který ji později opustil, proto se pokusila o sebevraždu. Po uzdravení se vrhla do bezstarostného užívání si života.

S Hugo Haasem ve filmu Život je pes

Poprvé se provdala za malíře Zdeňka Tůmu. Tůma byl levicově smýšlející a Adina se domnívala, že si tak napraví špatnou reputaci. Lidé ji totiž začali vnímat jako příliš německy orientovanou. Tůma však po roce spáchal sebevraždu (14. prosince 1943). Když se to Adina dozvěděla, volala jako první své skutečné přítelkyni Nataše Gollové, která jí také údajně jako jediná tykala. Jejich přátelství trvalo jen do doby, kdy jí Gollová přebrala milence. V divadle se později sblížila s hercem Vladimírem Šmeralem, se kterým čekala i dítě, avšak holčička se narodila mrtvá. Šmeral byl ženatý s Marianne, bývalou tanečnicí u E. F. Buriana, která byla židovkou, a manželství s árijcem ji chránilo určitou dobu před zatčením nebo koncentračním táborem. Ze strany Mandlové ke Šmeralovi šlo o velkou lásku, vztah z druhé strany není možno bezpečně označit, Šmeral se od Mandlové po válce distancoval.

Během války sice natočila jen jeden německý film, v hojné míře však udržovala osobní kontakt s řadou představitelů nacistického Německa. Po válce proto byla zatčena a obviněna z kolaborace. Pro nedostatek důkazů byla nakonec propuštěna. Jelikož nemohla najít angažmá, odešla do Anglie s Josefem Kočvárkem, za kterého se provdala, aby dostala pas a vízum. Zde se krátce nato jako přátelé rozešli a Adina se znovu provdala za boháče Geoffreyho, s kterým žila jen krátce, a tak se na počátku 50. let 20. století znovu rozvedla. V Anglii získala kvůli svému přízvuku a minulosti jen pár menších rolí. Poté se seznámila s módním návrhářem Benem Pearsonem,

který byl homosexuál. Intimně spolu žili jen sporadicky, přesto se v roce 1954 vzali a zůstali spolu až do Benovy smrti.

V roce 1966 se poprvé od své emigrace v roce 1948 vrátila do Československa, aby v alternaci s Nelly Gaierovou hrála hlavní roli v muzikálu Hello, Dolly! Zúčastnila se několika zkoušek, podle řady tehdejších pamětníků se však při zkouškách rychle odhalila herečkina divadelní nezkušenost a nedostatečnost. Roli proto nakonec nedostala. Po návratu do Anglie pracovala v obchodě svého manžela. Ve stáří tento obchod prodali a odstěhovali se na Maltu. Zde byla spokojená a žili zde v klidu až do doby, kdy se na Maltě změnil hospodářské a politické podmínky. S Benem tehdy odešla do Kanady, kde za pomoci Josefa Škvoreckého v jeho nakladatelství '68 Publishers vydala své paměti v knize Dneska už se tomu směju.

V Kanadě žila až do doby, kdy její manžel v roce 1990 zemřel, a tak se rozhodla již ve vysokém věku a nemocná na závěr života vrátit do Československa. Zde byla za pomoci příbuzných a známých umístěna nejprve do Karlových Varů, u své švagrové Vlasty

S manželem Benem Pearsonem

Mandlové Karbanové. Brzy však odešla na zámek Dobříš u Příbrami. Adina Mandlová zemřela 16. června 1991 v Oblastní nemocnici v Příbrami po krátké hospitalizaci ve věku 81 let. Úmrtní list byl vystaven na jméno Jarmila Pearson. Nepřála si žádný obřad, nechtěla do hrobu k otci, ani k matce. Její popel byl rozptýlen na loučce vedle budovy krematoria v Blatné.

Herecká kariéra

První hereckou příležitost dostala hned na počátku 30. let 20. století od zcela podprůměrného režiséra Josefa Medeotti–Boháče v jeho jediném zvukovém filmu Děvčátko, neříkej ne!, kde pronesla pouze jedinou větu. Zanedlouho se objevily další nabídky, avšak skutečný

zlom v kariéře mladé nezkušené herečky znamenal až setkání a dlouhodobé partnerské soužití s Hugem Haasem, s nímž spolupracovala celkem na sedmi snímcích. Hned první společný film *Život je pes* předznamenal její hereckou stylizaci na několik příštích let. Zpočátku představovala spíše přirozený typ, přitahující především svým atraktivním zevnějškem. Ve filmech jako *Mazlíček*, *Nezlobte dědečka* nebo *Děvčata, nedejte se!* tak opakovaně ztvárňovala prototyp mladé, moderní, ironické a sportovně založené dívky.

O něco později se přehrála do postav mondénních, zhýčkaných žen z vyšší společnosti (*Velbloud uchem jehly*, *Švadlenka*, *Kristian*). K odhalení jejího dramatického talentu a k obměně dosti schematického výrazového repertoáru významně přispěl podobně jako v případě

S Oldřichem Novým ve filmu Kristian

Lídy Baarové a Nataši Gollové zejména Otakar Vávra. Ve filmech *Kouzelný dům*, *Pacientka dr. Hegla* či *Šťastnou cestu* se dokázala vesměs úspěšně vypořádat s náročnějšími psychologickými charaktery žen, ocitajících se v mezních životních situacích. Po odchodu do exilu se jí již nepodařilo na násilně přerušenu a slibně se vyvíjející kariéru nijak navázat.

Je sice známá hlavně svými filmy, její touhou však vždy bylo divadlo. Kromě několika dílčích úspěchů se jí však na divadle prorazit nepodařilo. Od roku 1939 vystupovala v Komorním divadle a v Uranii. V letech 1942–1945 byla stálým hostem v Divadle na Vinohradech a účinkovala i na jeho dalších scénách (Divadlo Na Poříčí, Komorní divadlo). Po odchodu do exilu se objevila na jevišti již jen příležitostně.

(https://cs.wikipedia.org/wiki/Adina_Mandlová)

Z vnitřních pravidel SeniorCentra Skuteč **Bazální stimulace**

Bazální stimulace je koncept podpory, péče a vedení těžce nemocných lidí. Naši zaměstnanci jsou proškoleni certifikovanými kurzy pořádanými Institutem bazální stimulace a tento koncept uplatňujeme v péči o naše klienty.

V současné době pracujeme na získání certifikátu Bazálně stimulující pracoviště.

Základem bazální stimulace je zprostředkovat člověku vjemy z vlastního těla a stimulací vnímání organismu mu umožnit lépe vnímat okolní svět a následně s ním navázat komunikaci, dále potom zohlednit životní návyky, zvyky a prožitky.

V praxi to znamená, že pracujeme s tím, co má klient rád, jaké se mu líbí chutě, vůně, jak slyší, jak vidí, na co vzpomíná apod. Díky těmto informacím se snažíme zmírnit projevy nemoci, podpořit vnímání, komunikaci a hybnost. Péče s prvky bazální stimulace je individuální, zohledňuje jedinečnost ošetřovaného, jeho zkušenosti a historii s ohledem na věk, schopnosti a zdravotní stav. Důležitá je spolupráce s rodinou.

Bazální stimulace využívá různých prvků. Mezi základní prvky patří somatická, vestibulární a vibrační stimulace. Somatická stimulace je stimulací vjemů z povrchu těla, základem je dotek. Patří sem masáže těla, doteky, polohování, dýchání, částečné nebo celkové koupele. Vestibulární stimulace se zaměřuje na prostorovou orientaci a na uvědomování si změny polohy. Jde o rotační, lineární a statické polohy hlavy. Vede k redukci závratí, snížení napětí svalů, získání informace o prostoru. Vibrační stimulace umožňuje vnímání vibrací a chvění při mluveném slovu, ale také zpíváním, dupáním

a klepáním. Jejím smyslem je posílit stabilitu klienta a zprostředkovává mu intenzivní vjemy z jeho těla.

Nástavbovými prvky jsou optická stimulace, která využívá zrakové vjemy, barvy, obrázky, auditivní stimulace využívající sluchové vjemy, vyprávění, předčítání, poslech různých oblíbených nebo známých zvuků, olfaktorická stimulace založená na vybavení vzpomínek prostřednictvím známých vůní, orální stimulace umožňující vybavení chuťových vzpomínek, stimulující rty a receptory chuti a taktilně-haptická stimulace, která využívá hmatové vjemy a je zaměřena na vyžívání známých a oblíbených předmětů.

Iniciální dotyk

Nečekané doteky u lidí se sníženým stupněm vnímání vyvolávají pocit nejistoty a strachu. Proto bychom dít jasně najevo, kdy začíná a končí naše přítomnost nebo činnost u klienta. Informaci můžeme poskytnout pomocí cíleného doteku, tzv. iniciálního doteku, který provádějí všichni členové týmu. Nikdy dotek neprovádíme násilně, pouze zřetelně a přiměřeně se klienta dotkneme a tento dotek doprovázíme slovně. Pro iniciální dotek zvolíme nejvhodnější místo klientova těla, zpravidla se jedná o pravé rameno.

Pro označení typu bazální stimulace, iniciálního dotyku a oslovení využíváme u klientů pomůcky, kde je toto vyznačeno.

*Pomůcka pro zaznamenání
základních informací pro bazální
stimulaci*

Cvičení paměti

Přesmyčky rostlin

Přeskupte pímena tak, aby z každé skupiny písmen vznikl název rostliny.

ALŠIPMAPEK

TÁRFAKAI

VOSTAKŘA

LDISVĚTE

CITNYHA

TAPSLIODAK

LÍNKEN

LTACHBOU

Řešení: pampeliška, karafiát, kostřava, devěsíl, hyacint, listopadka, leknín, blatouch

Skrývačky

V následujících větách jsou ukryty názvy částí lidského těla.

Sousedova dcera Pavla sypala odpadky do popelnice.

Cestující zdvihla vak a vystoupila z vlaku.

K odklizení sněhu je zapotřebí lopata.

Byla pro něj jen jednou z mnoha.

Koupil si v bazaru kalhoty a kabát.

Je libo kávu?

Štěně zavrčelo a zakouslo se do něj.

Z tohoto podrazu bychom se měli poučit.

Řešení: vlasy, hlava, pata, noha, ruka, bok, čelo, zuby

(zdroj: SUCHÁ, Jitka, *Cvičení paměti pro každý věk*. Praha: Portál, 2012, ISBN 978-80-262-0140-3)

Přiřazovačka

Ke kategoriím uvedeným pod číselným označením správně přiřad'te příklady (uvedené pod písmeny).

1. oslovení	A. Anglický park
2. symbol	B. Pravda vítězí.
3. titul	C. Pod-
4. pokyn	D. PK
5. název	E. Vážený pane
6. přísloví	F. RNDr.
7. citát	G. Slavnosti sněženek
8. monogram	H. Honore de Balzac – „Nenávist má
lepší paměť než láska“
9. ustálené slovní spojení	I. Nevstupujte na bezpečnostní pás.
10. heslo	J. Jak se do lesa volá, tak se z lesa
ozývá.
11. předpona	K. Nechal si otevřená zadní vrátka.
12. rčení	L. @
13. zákaz	M. Jako vejce vejci.
14. přirovnání	N. Před prvním použitím omyjte
všechny části mixéru.

Řešení: 1E, 2L, 3F, 4N, 5G, 6J, 7H, 8D, 9A, 10B, 11C, 12K, 13I, 14M

(zdroj: SUCHÁ, Jitka. Přiřazovačka. *Sociální služby*. 2019, 21(4), 39. ISSN 1803-7348)

KAVÁRNA

Otevírací doba:

Pondělí 12.30 – 13.00

Úterý 12.30 – 13.00

Středa 12.30 – 13.00

Čtvrtek 12.30 – 13.00

Pátek 12.30 – 13.00

**Kavárnu najdete v hlavní
jídelně budovy Penzionu.**

Zpravodaj vychází jako čtvrtletník SeniorCentra Skuteč.

Příspěvky můžete zasílat na email bodlakova.linda@scskutec.cz